

[Boligministeren.]

har været omtalt, nemlig spørgsmålet om pristalsklausuler og spørgsmålet om to-familieshusene. Jeg tror, det er en fornuftig løsning, vi har fundet vedrørende pristalsklausulen. Ved i den nye formulering af lovforslaget at forbyde pristalsklausuler har vi nemlig samtidig gennemført en ændring, der betyder, at netop de udlejningslejligheder, der her er tale om, får mulighed for forhøjelser over huslejenævnene.

Når hr. Hastrup siger, at ejendomme opført efter 1963 ingen forhøjelse får for andet end driften, vil jeg sige, at forholdet var jo ganske enkelt det, at de ellers slet ikke ville have fået noget; der ville altså have været den tilfældighed i hele ordningen, at nogle enkelte af de nye ejendomme, de, der havde sikret sig ved en pristalsklausul, i de kommende år ville have kunnet få en vis forhøjelse, de andre ingenting. Nu får vi en ordning, der mere generelt giver mulighed for — med de begrænsninger, der må ligge i stigende udgifter til drift o. s. v. — forhøjelse gennem huslejenævnene. Jeg vil imidlertid gerne være med til i udvalget at se på problemet og også på spørgsmålet om tofamilieshusene. Måske kan vi for tofamilieshusene finde en løsning, der er bedre end den, der hidtil har været foreslået. Jeg er klar over, at der er skatteproblemer, men dem skulle vi jo nok kunne finde ud af.

Hr. Arne Larsen mener, at vi skulle have en større beskyttelse af værelselejerne, men vi får jo nu i hvert fald en bedre ordning for dem, der skal leje værelser. Man kunne naturligvis godt gå det skridt videre at gå helt over til opsigelsesforbud o. s. v., men jeg er lidt bange for, hvis vi går videre på dette område, at vi opnår lige det modsatte af det, der er ønskeligt. Vi vil jo gerne have et meget stort udbud af værelser, og jeg tror, at selv om vi har en kontrol med værelselejen — og det er dog det vigtigste, at nu skal den afgøres i hvert enkelt tilfælde — så vil folk nok alligevel i dag leje værelser ud, hvis de har værelser tilovers; men begynder vi at indføre bestemmelser om opsigelsesforbud eller noget tilsvarende, tror jeg, mange værelser vil forsvinde, og det er altså en afvejning af de to muligheder, der har gjort, at vi har valgt den skærpelse, forslaget indebærer.

Det samme gælder for funktionærboli-

gerne; dér har vi også skærpet reglen i forhold til den bestående, og vi må jo ikke glemme, at en række af disse boliger netop er opført, fordi virksomhederne ønskede boliger til deres funktionærer; derved har de tilført boligmassen — det gælder altså også de boliger, hr. Arne Larsen nævnte — et ikke ringe antal nye boliger under forudsætning af, at de kunne anvendes til funktionærboliger. Nu skærper vi bestemmelsen om, at det skal være en funktionær, der flytter derind, og dermed synes jeg vi har imødekommet de ønsker, der har været ude omkring.

Det er heller ikke rigtigt, at det at opheve huslejestoppet betyder, at lejerbeskyttelsen forsvinder. Der er også lejerbeskyttelse i de områder, hvor huslejestoppet er ophævet, så det er en misforståelse at tro, at man pludselig er gået over i det helt frie boligmarked, fordi man går fra de nuværende beskyttelsesforanstaltninger over i en anden ordning.

Både hr. Arne Larsen og senest hr. Niels Westerby var inde på vurderingerne; jeg tror, det var hr. Arne Larsen, der sagde, at det var alle tiders fiasko, og det kunne man se af nogle resultater fra København. For det første har vi ingen resultater fra København, vi har foreløbig nogle prøvevurderinger, og jeg synes, at man foreløbig skal være lidt forsigtig med at anlægge generelle synspunkter på grundlag af, at der, hvilket må være rigtigt og nødvendigt, inden de egentlige vurderinger kom i gang, blev foretaget prøvevurderinger, naturligvis især i storbyerne. Det, der indtil nu foreligger, er altså prøvevurderinger. Jeg må sige, at min fornemmelse af de prøvevurderingsresultater, der foreligger, er, at prøverne ikke er faldet ens ud over det hele; det ville jo også være mærkeligt, hvis de var det. Så havde der ikke været behov for prøvevurderinger. Meningen er netop, at man sammenligner de prøvevurderinger, der er foretaget, og finder frem til et passende niveau for det københavnske område.

Jeg vil også advare imod denne forfærdelige jongleren med procenter. De anvendes i meget stor udstrækning i dag, når man skal til at tale om forhøjelser. Jeg husker, vi oprindeligt i en del af pressen fik nogle bebudelser af vældige procentforhøjelser. Procenter er jo noget, man skal være lidt